

ad theoretisk Wei og siger: Kommunerne have saa ganske overordentlig store Fordele af, at Folk ere i Sygekasserne, at det er naturligt, at de betale Noget for det. Men vi, der have en lidt anden Opfattelse, sige: Ja, vi ville ogsaa gjerne have, at Kommunerne skulle bidrage til Sygekasserne, og det, som de skulle bidrage, er, som i Lovforslaget nævnt, fri Rjorsel paa Landet. Fremdeles vil jeg anse det for høist ønskeligt, om Kommunerne, det vil altsaa sige de store Kommuner, gav Sygehjulspleie i alt Fald for modereret Betaling, hvis man ikke tør gaa til frit Hospital, hvilket Sidste jeg for mit Vedkommende ikke tør foreslaa, da jeg ikke er tilstrækkelig kjendt med Forholdene paa Landet. Den store Kommune Kjøbenhavn, som er udsat for overordentlig store Tillob i den Retning, har jo i en lang Aarække givet Hospital for modereret Betaling og frit Hospital for Kvæner og Børn. Jeg synes, at den Fordring ikke var helt urimelig at stille til Kommunerne, og det var jo et overmaade væsentligt Bidrag, Kommunerne derved kom til at give. — Men saa er der et Maal, som det altid har været min Yndlingstankte at naae, hvis det kan naas. Naar et Sygekassemedlem har været syg i al den Tid, for hvilken Sygekassen yder Hjælp, og saa vedbliver at være syg, har det for mig staaet ikke blot som noget stødende men i høieste Grad ubeldigt, at han skal stødes helt bort, jages væk og falde det Offentlige til Byrde, og jeg synes, at det var ret naturligt, at Kommunen i saa Fald traadte til og hjalp; det vilde ikke blive en saa overmaade stor Udgift, der derved vilde paaføres den, men naturligvis vilde det blive Lidt. Jeg har forsøgt paa forskjellige Steder at faae det gennemført, jeg har f. Ex. i Frederiksberg Kommune faaet ordnet det saaledes, og det har ikke medført store Udgifter endnu, men det har maaske endnu ikke haft stor Betydning. Denne Foranstaltning er udført saaledes, at der er stillet et Beløb til Disposition for Hospitalsbestyrelsen, saa at den kan give frit Hospital til dem, der have ligget den Tid, i hvilken Sygekassen betaler for dem, saa at de ikke blive smidte paa Gaden eller blive lagte paa Fattigvæsenet, fordi de vedblive at være syge. Dette er ogsaa en Wei for Kommunerne til at hjælpe. Det er derfor ikke saa Krav, der gjøres til Kommunerne, og jeg vilde fremdeles anse det for ønskeligt, om et saadant Tilskud kunde vedvarende være Statstilskud. Om dette Tilskud tillod jeg mig i Gaar at gjøre nogle Bemærkninger. Den ærede Minister har advaret imod at blande andre Ting ind i denne Forhandling; thi saa frygtede

han for, at det kom til at gaa daarlign med Lovforslaget. Jeg tillod mig at bemærke, at naar Tilskudet blev ordnet paa den Maade, her er foreslaaet, frygtede jeg for, at det ikke vilde virke paa den Maade, som den høitærede Regjering troede, nemlig at bidrage til, at Folk i væsentlig høiere Grad end tidligere søgte at blive Medlemmer af Sygekasser; jeg frygtede for, at Tilstanden vilde omtrent blive den samme som hidtil, og at Bidragene vilde opløse sig paa forskellige Maade, saa at sige blive borte og ikke komme til at yde fuldt ud den Nytte, som den høitærede Regjering tror. Det er en Frygt, som jeg fremdeles har, men det skulde glæde mig i høi Grad, hvis den ikke var begrundet. Til en Begyndelse vil Tilskudet maaske ikke blive $\frac{1}{2}$ Million, men alle Tallene kunne vi jo ikke strax regne ud, men der er anthydet, at det vilde kunne blive saadan noget som halvanden Million senere, og det maa gjøre os overmaade varomme med at bevilge slige Bidrag, naar vi ikke have en virkelig Overbevisning om, at de ogsaa kunne gjøre stor Nytte. Det jeg ønsker for Sygekasseinstitutionen, er, ved Siden af at bevare dens Frihed, at Bidraget kommer paa en saadan Maade, at omtrent det store Flertal af dem, der skulde have Godt af den, og som kunde ønske at komme ind i en Sygekasse, ogsaa komme ind deri. — Naar jeg foreslog, at det skulde være en Alderdomsforsørgelsekasse, hvilket mødte Indsigelse fra den ærede Ministers Side og ogsaa fra et enkelt andet Medlem her bag ved mig, hvis jeg ikke tager feil, vil jeg blot dertil gjøre den Bemærkning, at denne Tanke ikke er noget Nyt, jeg fremkommer med i Gaar eller i Dag, det er en Tanke, jeg har overveiet i mange Aar, kan jeg sige, og som jeg har talt om med Mange, som have Forstand paa dette Forhold og som virkelig ogsaa kunde give Raad om det; det er derfor en Tanke, jeg saa varmt har sluttet mig til, at jeg er nødsaget til at sige et Par Ord for at støtte den. Alderdomsforsørgelsen staaer i en saa nær Forbindelse med Sygekasseinstitutionen, at jeg tror den høitærede Minister tager feil, naar han siger, at det er to forskellige Ting, og at den ene ikke vedrører den anden. Tværtimod, der findes maaske næppe nogen i hvert Fald af de ældre Sygekasser, uden at dens Bestyrelse, hvis den er lidt omsigtig, har tænkt paa: Hvad skal det blive til, naar disse Folk blive gamle? Og det sige Folk ogsaa selv, fordi det, de ernære sig ved, er deres personlige Arbeidskraft. Denne kan ødelægges ved Sygdom, og det er det, de først tænke paa, men ogsaa ved Alderdom,